

שור שנגמ' ד ויה' פרק רביעי' בבא קמא

מא

עין משפט
נר מצוה

מב א מ"י פ"י מכלות
טק מונח הלכה פ
י סגן עינין סה:

ב ב מ"י שם הלכה
י סגן שם:

בד ג מ"י שם הלכה פ
וכלכל ב סגן שם:

מד ד מ"י שם מ"א
הלכה פ סגן עינין
סו:

מו ה מ"י פ"ב מ"ב
שם פ"י הלכה ג
סגן עינין סה פ"י מ"א:

מז ז מ"י שם מ"א
הלכה פ ופ"ד מ"א
מכלות חסרות הלכה
כ סגן לאיני קטל כ"ד כ"ד

מח ח מ"י שם מ"א
ועינין סה: *מחזור וט"ו*

במאן דקטלה דמי. ואל"מ ומה שפסע השור היא הרגה עלמה
שהרי הביאותו עליה וי"ל כמו שפירש ר"ח שקפץ עליה
השור לרבעה ולאבשה בה יצרה ונתרעה ואפילו למ"ד בכחכות פ'
נגרה (דף נ"ז) תחילה באונס וסופה ברצון דמוסת הייט
תחילת ביאה באונס אבל הכא תחילת
ביאה זו ברצון ואסורה לבעי והיא
שנהרסה: **היא** חין כוונתו להזיק.
ואט"צ דשכחה באמתה מצעית צ"ל
כינר הרגל (ע"ל דף י"ג) לפי שם
שם שינוי קתה ודמי טפי לקרן לקרן
רביעיה לאו שינוי הוא ולא דמי לקרן
וכשן גמורה היא שמזקה ע"י חכילה:
ברגל שדרסה. שן הוא שינד
למנקט הכא אלול אגב
דנקט רגל ספ"כ (דף טו.) נקטיה
הכא: **לרבא** לא משלם סופר.
אליבא דהך ברביהא קאמר כדפי'
בספ"כ (דף טו.) **מאתר** דמחס
קטליני טו'. לא מני לאוקמי כגון
שצבלג נגיחות רששות נהפון
להרוג הבהמה והרג את האדם דר"ג'
לא היו מועד לאדם הואיל ולא נחטון
לאדם וגם בהרג ג' פעמים על פני
בעליו לא היו מועד כדלמרינן בפרק
שי (דף ג"ד) חין השור נעשה מועד
עד שיעידו בו בפני בעלים ובפני
צ"ד: **כגון** שחמדהו לג' בני
אדם. כולה סוגיא מוכחא דלא
מיחיבי צעלשי ל"ש כדפרישיה ב"כ
(דף כד.) **איני** יודע שהיא
כבילה. ואל"מ חתריד לכן פקעה
לרבך דרבי מאיר דלא בני שחטה
(חולין דף ע"ב) וכו"ל דלא חקרי שור
הא לענין פטר חמור מקרי שם ב"כ
דבסורות (דף י"ב) ובפרק בהמה
המקשה (חולין דף ע"ד) ואפילו שחט
מוכה צומא (דף ס"ג) דקרי פרי
וכ"ש בן פקיעה וי"ל כלאו הכי פרי
שפיר ולפי המסקנא יחיל דעפקא לן
מבשרו אט"צ דשחטה ועבדיה כעין
בשר: **והאי** לא יאכל להיבא דסקליה
מסקל דאסור בהגהה. ובעל השור
נקי להנחת עורו וכי תימלא לשוק
מלא יאכל אם כן לא הוא מוקמינן
נקי אלא להנחת בשר דוקא:

במאן דקטלה דמי' קמ"ל **אבא** אמר לעולם
דרבעה וקטלה ודקא משיא לך מה לי קטלה
(ה) בקרמ' מה לי קטלה ברביעה' קין כוונתו
להזיק האי כוונתו להנאת עצמו הוא, במאי
פליגי *ברגל שדרסה על גבי תינוק בחצר
הניזוק: **לאב"י** ימשלם סופר לרבא לא משלם
סופר תניא כוותיה דרב [שור האי צמדיו אינו
חייב מיתה וכשר לגבי מוכה מפני שהוא
כמעושה: **מתני'** ישור שנגמ' את האדם
ומת: מועד משלם סופר ותם פטור מן הכופר
וזהו חייבין מיתה וכן בכן וכן בבית/ננה
עבד או אמה ינותן שלשים סלעים בין שהוא
יפה מאד מנה ובין שאינו יפה אלא דינר
אחד: **גמ'** וכי מאור דמתם קטליני ליה,
מועד היכי משכתה לה? אמר **רב** הכא
במאי עסקינן כגון שחמדהו לשלשה בני
אדם, ר"ב אשי אמר אומדנא לאו כלום הוא
אבא אמר אבא עסקינן הכגון שסיבין לשלשה
בני אדם, ר"ב אשי אמר כגון שדרג שלשה
בהמות, **ומועד** לבהמה היו מועד לאדם? אלא
אמר **רב** שימ' כגון שהרג שלשה עובדי
כוכבים, **ומועד** לעובדי כוכבים היו מועד
לישראל: אלא אמר **רב** שכגון שהרג שלשה
בני אדם מועד למועד למרפה היו מועד לשלם?
אלא אמר **רב** פפא דקטל וערק לאגמא
דקטל וערק לאגמא רב אחא ברבי הרב איקא
אמר כגון שהזנימ זוממי וזוממין, הניחא אז
לייעודי תורא בעינין שפיר, אלא אז לייעודי
גברא בעינין מימר אמר ליה: לא יהיה ידענא בכגון
דאמרי כל אימת דקטיל תוריה, גביה הוה
קאי דרבא אמר 'במבירין את בעל השור
ואין מבירין את השור, מאי ה"ל למעבד?
משום דאמרי ליה "תורא נגחמא אית לך
בבקרך יאיבעי לך נטורי כולי בקרך": וזה
וזה חייבין מיתה בו': *ת"ד ומשמע שנאמר

בפטר הניזוק. דלילו ברה"ר חין חייב ברגל לזכרי הכל דכתיב צדקה
אחר צ"ב קנא (דף י"ג): **לצ"י משלם סופר**. אט"צ שלא נחטון
להזיק דהא חוקי דרבעה ולא קטלה הא קטלה משלם סופר:
מתני' וזהו חייבין מיתה. דכתם נמי כתיב סקל יסקל: וכן

כצן וכן כנס. בן קטן ויתוקטף תורה אור
קטנה חייב עליהן סקילה וכופ"ר
כנדולים: **גמ'** שאמדורו לשלשה בני
אדם. שרן חתרינו זה אחר זה
וזכרו מפניו וחמרו שאם לא ברמו
היה הרגן: **עפ"י ג' בני אדם**:
לפיכך לא נסקל בשנים הראשונים
וכשננת שלישי מתו סולם הלך
משלם פלוני סופר: **היו מועד לאדם**
בתמיה: אטרפה לא קטליני ליה
דגברא קטילא קטיל: **היו מועד**
לשלם. בתמיה: דקטל וערק
לאגמא. לאחר שהעידו בו צדח:
שחטו וזממי וזוממין. כשנגמ' צ'
נגיחות ראשונות והעידו בו ב' כיות
עדים בלו כח אחת והזימוס ופטוריה
וכשנגמ' נגיחה שלישי והעידו בו
באחת כח המזמה להזימן והזמה
לוחה הכח אף על המזמה ראשונה
ומנחת השור מועד ומשלם סופר על
השלישית: **היה חייב לייעודי סורא**
צטינן. ג' ימים דכתיבי בקרא:
שפיר. הרי נגח שלש נגיחות בני
ימים ואט"צ שלא נתקיימה העלאתו
אלא *ככת אחת לא איכפת לן: אלא
אי לייעודי נכרה צטינן. שלשה
ימים: **אמר לא סופ ידנפא**. ב'
נגיחות הראשונות דליעטריה שהזימן
הטעמו: נביס סופ קאי. שהזימן
העידו דגביה הוה קאי ונ"ל
בנגיחותיו: **רבינא אמר**. משכתה ליה
דלא נסקל צעתיס הראשונות כגון
העדים המעידים עליו חין מבירין
את השור ובנ' הוכר: **מאי סופ ליה**.
לבעלים למיעבד ואמאי מחייבת ליה

[ע"ל טו.]

ע"ל טז

[ע"ל כד.]

ע"ל כד:

פסחים כב:

אמת כהנא (א) קדישין טו:
ז"ל י"ג ח"ו את א"י את א"ת
פ"א את א"ת א"ת א"ת פ"א
ז"ל א"ת א"ת א"ת א"ת ז"ל

הגהות
הב"ח
(ה) ג"מ מה
ליקטלה בקרנא
מה:

א א א א א א (כ"ד)
דלמסקנת דמ'
ז"ל י"ג ח"ו את א"י את א"ת
פ"א את א"ת א"ת א"ת פ"א
ז"ל א"ת א"ת א"ת א"ת ז"ל
א"ת א"ת א"ת א"ת א"ת א"ת
פ"א את א"ת א"ת א"ת א"ת
ז"ל ז"ל

פסחים כ"ה:
אלא לאו לשמועינן אט"צ דעבדיה
כעין בשר שחטה בהכשר אסור
באכילה ובהגהה דשחח אלטרין
ליה לקרא לאפוקי בגשון חכילה:
אימא ס"ג. דאסור אם שחמו:
הכא

שור שנגמ' ד ויה' פרק רביעי' בבא קמא
כמאן דקטלה דמי' קמ"ל **אבא** אמר לעולם
דרבעה וקטלה ודקא משיא לך מה לי קטלה
(ה) בקרמ' מה לי קטלה ברביעה' קין כוונתו
להזיק האי כוונתו להנאת עצמו הוא, במאי
פליגי *ברגל שדרסה על גבי תינוק בחצר
הניזוק: **לאב"י** ימשלם סופר לרבא לא משלם
סופר תניא כוותיה דרב [שור האי צמדיו אינו
חייב מיתה וכשר לגבי מוכה מפני שהוא
כמעושה: **מתני'** ישור שנגמ' את האדם
ומת: מועד משלם סופר ותם פטור מן הכופר
וזהו חייבין מיתה וכן בכן וכן בבית/ננה
עבד או אמה ינותן שלשים סלעים בין שהוא
יפה מאד מנה ובין שאינו יפה אלא דינר
אחד: **גמ'** וכי מאור דמתם קטליני ליה,
מועד היכי משכתה לה? אמר **רב** הכא
במאי עסקינן כגון שחמדהו לשלשה בני
אדם, ר"ב אשי אמר אומדנא לאו כלום הוא
אבא אמר אבא עסקינן הכגון שסיבין לשלשה
בני אדם, ר"ב אשי אמר כגון שדרג שלשה
בהמות, **ומועד** לבהמה היו מועד לאדם? אלא
אמר **רב** שימ' כגון שהרג שלשה עובדי
כוכבים, **ומועד** לעובדי כוכבים היו מועד
לישראל: אלא אמר **רב** שכגון שהרג שלשה
בני אדם מועד למועד למרפה היו מועד לשלם?
אלא אמר **רב** פפא דקטל וערק לאגמא
דקטל וערק לאגמא רב אחא ברבי הרב איקא
אמר כגון שהזנימ זוממי וזוממין, הניחא אז
לייעודי תורא בעינין שפיר, אלא אז לייעודי
גברא בעינין מימר אמר ליה: לא יהיה ידענא בכגון
דאמרי כל אימת דקטיל תוריה, גביה הוה
קאי דרבא אמר 'במבירין את בעל השור
ואין מבירין את השור, מאי ה"ל למעבד?
משום דאמרי ליה "תורא נגחמא אית לך
בבקרך יאיבעי לך נטורי כולי בקרך": וזה
וזה חייבין מיתה בו': *ת"ד ומשמע שנאמר
ס'קל יסקל השור איני יודע שנבילה היא
ונבילה אסורה באכילה מה ת"ל לא יאכל
את בשרו' לנגיד לך הכתוב שאם שחמו
לאחר שנגמ' דינו אסור באכילה. אין לי אלא
באכילה, **בהנאת מנין** ת"ל ובעל השור נקי
מאי משמע? שמעון בן זומא אומר באדם
שאומר לחבירו יצא איש פלוני נקי מנכסין
ואין לו בהם הנאתה של כלום, וממאי דלא
יאכל את בשרו' להיכא דשחמו אחר שנגמ' →
דינו שאסור באכילה, אימא דהיכא דשחמו
לאחר שנגמ' דינו שרי באכילה הוא והאי
לא יאכל את בשרו' להיכא דסקליה מסקל
דאסור בהנאה הוא בדר' אבהו *דאמר רבי
אבהו אמר ר' אלעזר כ"ל מקום שנאמר לא יאכל
איסור אכילה ואחד איסור הנאתה במשמע עד שיפרט לך
הכתוב בדרך שפרט לך בנבילה: לנה *בנתניה, ולעובד כוכבים
במבירה: אמרי הני מילי היכא דנפק ליה איסור אכילה
ואיסור הנאה מקרא כ"ל יאכל, אבל הכא
דאיסור אכילה מסקל יסקל נפקא אי סלקא דעתך האי לא יאכל
את בשרו' איסור הנאה הוא, נכתוב רבינא לא ינהא *אי נמי
לא יאכל את בשרו' דעבדיה כעין בשר דשחמיה אסור, מתקיף לה
מר זוטרא אימא הני מילי היכא

בשרו' למה לי-ראף על גב דעבדיה
היכא

[ר"י אלמא]
מה מ מ"י פ"ח מ"ח
מכלות חסרות
הלכה טו סגן לאיני
קלט:

ב"כ מ"י פ"ח מ"ח
פ"ח הלכה טו
הכשר א"ת כ"ד
נפק אט"צ ז"ל
כ"ד

[ר"י אלמא]

גלוין הש"ס
גמ' כגון שהרג ג'
בהמות. ע"י ע"ל
ד' לו ע"ל חוס' ד"ה
ר"ב זכיר. רוב' ד"ה
מחזיר וכו' דכ"ג לא סו'
עוד לאדם. עיין לקמן
דף מד ע"ל חוס' ד"ה
וכ"ה ס"א המקמ' וכו':

כ"ל
מקום שנאמר לא יאכל
תאמר חתן בפסח הכאחו יהיה
כברס דכתיב כי כל אוכל חתן ונכרתה
וכ"ה הכי נמי ח"כ בפרק כל שעה
(פסחים דף כ"ג) דבני מואי חיובא בין
חוקיה לרבי אבהו הוה ליה למימר
דהא חיובא צנייבו וי"ל דלא יאכל או
לא תאכל ילפינן מלא תאכלו אבל
כי כל אוכל מלא תאכלו לא ילפינן:
הכא

[ע"י כ"ה קדושין טו:
ד"ה ג']

היכא